

1

Juni 1940

Agneaux, Frankrijk

Het flakkerende kaarslicht danste over de middeleeuwse muren, toen Gisèle Duchant de warme kapel binnenstapte. De schaduw- en in de sacristie waren de enige getuigen van het geheim dat ze uitsluitend met Michel deelde: dat de kleine ruimte niet alleen de opslagplaats van de *chapelle* was, maar ook als schuilplaats diende.

Ze maakte het ijzeren hek open, stapte de sacristie binnen en draaide de deur meteen weer op slot. Toen zette ze haar picknickmand neer, haalde ze er haar camembert en calvados uit en keek ze achter zich.

Vijf vrouwen uit Agneaux, het dorpje op de heuvel, knielden neer voor het altaar. De zoete geur van wierook vermengde zich met die van de sigarettenrook die in hun kleding getrokken was. Al honderden jaren kwamen vrouwen naar deze *chapelle* om God te vragen om hun mannen, zoons en broers die samen voor Frankrijk vochten te beschermen. Nu waren ze in gebed verzonken, terwijl hun geliefden het land tegen Hitler verdedigden en met man en macht probeerden te voorkomen dat de Fransen binnenkort tot de bevolking van zijn Derde Rijk zouden behoren.

Gisèle liet haar vingers over de rozenkrans om haar nek glijden en pakte het bronzen kruisje in het midden vast. Een kruisje dat ook een sleutel was.

‘Geheimen kunnen levensgevaarlijk zijn.’ De woorden van haar docent aan de universiteit galmden door haar hoofd. Als een geheim groot genoeg was, had haar filosofiedocent vanachter zijn

lessenaar gezegd, kon het een heel leger verwoesten. *Of het hart van een hele familie breken.*

De smalle kerkbank kraakte toen ze erop neerknielde. Ze keek omhoog naar het crucifix dat boven het altaar hing, sloeg een kruisje en fluisterde toen: ‘Onze Vader, Die in de hemel zijt, Uw naam worde geheiligd.’

Haar gedachten dwaalden af, terwijl het gebed over haar lippen kwam.

De helende kracht van geheimen intrigeerde haar en ze verwonderde zich over de subtiele lagen die talloze families en landen, zoals het hare, beschermden. Een geheim kon levensgevaarlijk zijn, maar ook een familie voor het kwaad behoeden. Zoals de dichte hagen en braamstruiken de nabijgelegen stad Saint-Lô beschermden, kon een geheim je geliefden van de ondergang redden.

Maar waar lag de grens die bepaalde of een geheim je geliefden beschermde of juist schaadde?

Vorige maand had premier Chamberlain alle Britse troepen die hij naar Frankrijk gestuurd had, teruggeroepen en daarbij honderdduizend Franse soldaten met zich meegenomen. Michel was een van de geëvacueerde soldaten geweest en haar vader dacht dat zijn zoon nog altijd veilig in Engeland was.

Maar vlak na de terugroeping was Michel weer naar huis gekomen en ze bad dat God haar zonden zou vergeven en dat haar geheime inspanningen om haar broer te redden geen doodzonden zouden zijn.

De vrouwen om haar heen fluisterden hun gebeden. Net als de anderen in de kapel kon ze haar zonden aan niemand opbiechten, zelfs niet aan de priester die een keer per week langskwam voor de mis. Nu de wereld zo’n ongelofelijke puinhoop was, had elke vrouw zo haar geheimen om de mannen van wie ze hield te beschermen.

In de verte klonk het geluid van overkomende vliegtuigen en ze begon te beven. De Duitse bommenwerpers vlogen nu bijna

elke avond over de stad om de inwoners van Saint-Lô te laten zien hoe machtig ze wel niet waren. Haar land weigerde echter om zich door hen te laten intimideren.

De kaarsen trilden in hun bronzen standaarden.

‘Verlos ons van het kwaad,’ fluisterde ze, terwijl de vliegtuigen overtrokken. Toen begon ze haar gebed opnieuw.

In tegenstelling tot Oostenrijk en Denemarken zou Frankrijk zich tegen de nazi’s verzetten.

Toen de ronkende motoren in de duistere nacht verdwenen, vertrokken de dorpsvrouwen geruisloos naar buiten. Gisèle stond op om haar plichten te vervullen.

Naast de bewaarder van Michels geheim was ze ook de bewaarder van Chapelle d’Agneaux. Waar andere edelvrouwen hun tuin bijhielden of hun antiekcollectie afstoffen, had haar moeder twintig jaar lang voor de chapelle gezorgd. Als Gisèle aan haar moeder dacht, probeerde ze altijd om niet aan haar graf te denken, maar haar binnen deze muren voor zich te zien. Elke ochtend deed Gisèle de deuren van het slot, zodat de mensen uit het dorp hier konden bidden en elke avond blies ze de kaarsen uit en veegde ze de stenen vloer.

Buiten op de binnenplaats stroomde de koele lucht van de rivier de Vire over de stenen muren van de chapelle. Ze keek naar de torentjes van het middeleeuwse chateau dat voor haar lag en dat al honderden jaren in het bezit van de familie Duchant was. Hoewel haar familie al aardig wat zonen en dochters aan de guillotine verloren had tijdens de vele oorlogen die Frankrijk geteisterd hadden, had dit fort met zijn stenen torens en geheime tunnels talloze mensen beschermd. Het chateau was altijd een veilige haven voor haar moeder geweest en nu was het dat ook voor haar.

Gisèle stak de binnenplaats over en haastte zich de foyer van Chateau d’Epines in. Ze trok haar rode suède hakschoenen uit en liep toen, met haar picknickmand tegen zich aan gedrukt, op haar zijden kousen over de marmeren vloer. Als ze de mand kon op-

bergen voordat ze haar vader tegenkwam, zou ze niet tegen hem hoeven liegen.

Ze sloop langs de brede trap en nam de deur naar de woonkamer, maar voordat ze de keuken binnen kon lopen, hoorde ze haar vader al roepen. Een moment later kondigde het getik van de hakken van zijn Richelieus op de vloer zijn komst aan.

Ze liet haar mand vallen en schopte hem snel onder de antieken wandtafel.

Normaal gesproken voelde ze zich veilig als ze haar vader in zijn bruine pak zag en de tabaksgeur rook die altijd om hem heen hing. Vanavond had hij echter een angstige blik in zijn ogen. En dat terwijl haar vader – die in Frankrijk bekendstond als de gewaardeerde Vicomte Jean-François de Bouchard Duchant – gewoonlijk nooit ergens bang voor was.

Ze drukte haar schoenen tegen haar borst. ‘Wat is er?’

Zijn blik gleed naar het hoge raam en even leek het erop dat hij zelf ook troost zocht bij de chapelle aan de andere kant van de binnenplaats.

‘Hitler...’ Zijn stem brak en hij aarzelde even, alsof hij het nieuws nog niet helemaal verwerkt had.

‘Papa?’ fluisterde ze dringend.

‘Hitler heeft Parijs ingenomen.’

Haar schoenen kletterden op de marmeren vloer en ze schuifelde naar achteren, alsof de tegels onder haar voeten opeens gloeiend heet geworden waren. Haar handen zochten iets om zich aan vast te houden en uiteindelijk hield ze zich aan de leuning van de trap overeind.

Parijs was de geweldigste stad ter wereld. Hoe kon die in vredesnaam ten prooi gevallen zijn aan die krankzinnige idioot?

‘Maar... maar de oorlog...’ stamelde ze. ‘De oorlog is nog maar net begonnen.’

Haar vader liet zijn schouders hangen. ‘De regering in Parijs... Ze hebben besloten zich niet te verzetten.’

Ze klemde haar vingers om de ijzeren leuning heen. Hoe konden de Parijzenaren in vredesnaam weigeren voor hun land te vechten?

Als de Fransen samen een front zouden vormen, als ze niet zomaar zouden buigen...

Ze moesten vechten.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘Philippe brengt je naar het zuiden, naar het landhuis in Lyon.’

‘Het kan me niet schelen wat er met mij gebeurt.’ Haar stem trilde. ‘Wat gaat er met Frankrijk gebeuren?’

Hij aarzelde weer, alsof hij niet zeker wist of hij haar de waarheid moest vertellen. Misschien zag hij haar nog als een twaalfjarig meisje, maar ze was inmiddels tweeëntwintig en afgestudeerd aan de prestigieuze Université de Caen. Ze was oud genoeg om de waarheid te kennen.

Ze dwong zichzelf hem krachtig toe te spreken. Als hij hoorde hoe sterk ze was, zou hij misschien wel eerlijk tegen haar zijn. ‘U moet het me vertellen.’

Hij koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Hitler zal niet stoppen voordat hij heel Europa heeft ingenomen.’

Ze liet de leuning los om haar schoenen van de grond op te rapen. Haar vingers beefden. ‘Ik kan niet naar Lyon gaan.’

Naast angst stond er nu ook medelijden in zijn ogen. ‘We moeten wel. Hitler is vastbesloten om ook Londen in te nemen en zijn leger zal via onze stad naar de haven van Cherbourg marcheren.’

Ze wreef over haar blote armen. Lyon lag tien uur ten zuidoosten van Saint-Lô. ‘Als ze Parijs al hebben ingenomen, zal het vast niet lang duren, voordat Lyon ook aan de beurt is.’

‘Misschien.’ Haar vader trok zijn jasje recht. ‘Maar voordat dat gebeurt, kan Philippe je meenemen naar Zwitserland.’

Hitlers machtslust leek onverzadigbaar. Hoewel hij al een groot deel van Europa had ingenomen, zou de Duitse *Führer* na het veroveren van Frankrijk en Londen waarschijnlijk nog steeds niet te-

vreden zijn. Als de Franse regering weigerde te vechten, zouden er behoorlijk wat dappere Fransmannen – onder wie oud-soldaten als Michel – nodig zijn om hem tegen te houden.

Vlak voordat haar moeder tien jaar eerder overleden was, had ze Gisèle gesmeekt om goed voor Michel te zorgen. En hoewel ze nog maar een klein meisje was geweest, had Gisèle beloofd dat ze haar leven voor hem zou geven. Michel was nu weliswaar negentien, maar hij was nog net zo koppig als toen hij klein was. Hoe kon ze hem tegen de opmars van het Duitse leger en hun bommen beschermen?

Haar vader luidde zijn bel. ‘Émilie zal je helpen om je spullen te pakken.’

Een paar seconden later stoof er een dienstmeisje de hal in. Ze droeg een wit schort over haar zwarte uniform en had haar haren in een nette knot opgestoken. In plaats van te stoppen, rende Émilie echter met twee koffers in haar handen langs Gisèle naar de voordeur.

‘Waar ga je heen?’ riep haar vader haar na.

Émilie zette een van haar koffers op de grond. ‘Mijn zus belde me net vanuit Cahagnes. Er rijden Duitse tanks door het dorp.’

Haar vader vloekte. Cahagnes lag nog geen dertig kilometer van Saint-Lô.

Nadat de deur open- en weer dichtgegaan was, trok Gisèle haar schoenen aan. Voordat ze naar Lyon vertrok, moest ze Michel ervoor waarschuwen dat de Duitsers eraan kwamen.

‘Je moet je spullen pakken,’ zei haar vader, terwijl hij op zijn horloge keek. ‘Philippe zei dat hij hier over een halfuur zou zijn.’

Haar borst voelde aan alsof die elk moment kon ontploffen. Als ze hier bleven, zouden de Duitsers hen misschien wel vermoorden. Ze kon echter niet weggaan zonder haar broer te waarschuwen. Hij moest immers ook vluchten.

‘Ik heb meer tijd nodig,’ smeekte ze.

‘*Ma chérie,*’ zei hij liefdevol, terwijl hij haar hand pakte. ‘Het is niet veilig om hier nog langer te blijven.’

Nog nooit had ze zich zo verscheurd gevoeld. Hoe kon ze hem zonder Michels geheim te verklappen duidelijk maken dat ze geen andere keus had?

Hij leidde haar voorzichtig naar de trap. ‘We zien elkaar in Lyon weer.’

Ze verroerde nog altijd geen vin. ‘Ga alstublieft met ons mee, papa.’

‘Ik zal zo snel mogelijk achter jullie aan reizen. Zodra ik het zilver en de juwelen van je moeder verborgen heb. En als de Duitsers de stad innemen als ik er nog ben...’ Hij kuchte even. ‘Ze zullen een aristocraat als ik heus niet zomaar iets aandoen.’

Ze hief haar kin. ‘En zijn dochter ook niet.’

Er begon een sirene te loeien en de vloer trilde onder hun voeten door de vliegtuigen die laag over de vallei vlogen. Haar nekharen gingen ervan overeind staan.

Haar vader legde zijn handen op haar schouders en draaide haar in de richting van de trap. ‘Ga maar snel, Gisèle.’

‘Ik kan toch niet –’

‘Je hebt geen andere keus.’

Ze wist dat hij doodsbang was om haar te verliezen, omdat hij haar moeder ook al verloren had, maar als ze nu wegging...

Ze was bang dat ze Michel dan allebei voorgoed kwijt zouden raken.

2

Juni 2014

Richmond, Virginia

De klok achter in het klaslokaal sloeg vier uur en ik stopte mijn MacBook in zijn roze-bruin gestreepte hoes.

Niet te laat komen!!!

Tommy Dawson, mijn favoriete leerling, keek naar het berichtje op mijn telefoon. ‘Van wie is het?’

Mevrouw Dawson gaf haar zoon een duwtje. ‘Dat hoeft mevrouw Sauver jou niet te vertellen.’

‘Van Austin,’ zei ik, voordat ik mijn telefoon uitzette.

Hij had geregeld dat ik vanmiddag om vijf uur werd opgehaald om naar het gala in Richmond te gaan en vond het altijd ontzettend vervelend als ik te laat kwam. Het zou me waarschijnlijk minstens een kwartier kosten om naar huis te rijden en dan nog drie kwartier om me aan te kleden en mijn haar te fatsoeneren, maar ik kon Tommy en zijn moeder moeilijk zomaar het lokaal uit zetten.

Tommy haalde zijn rugzak voor de laatste keer van de kapstok en kwam toen nog even naar mijn bureau toe om afscheid te nemen. Het was de laatste schooldag voor de zomervakantie en dus zouden we elkaar voorlopig niet meer zien. Mevrouw Dawson nam Tommy’s rugzak van hem over en wendde zich toen tot mij. ‘Wanneer gaat u ook alweer trouwen?’

Ik glimlachte. ‘Tien augustus.’

‘Het wordt vast een prachtige bruiloft.’

Ik bleef onverminderd naar haar glimlachen, een talent dat ik

het afgelopen halfjaar ten volste benut had. Het moest wel de mooiste bruiloft worden die dat jaar in Richmond zou plaatsvinden, want anders zouden mijn eerste maanden als getrouwde vrouw een nachtmerrie zijn.

Mevrouw Dawson gaf Tommy een koffiemok, die hij vervolgens op mijn bureau zette. In de vijf jaar dat ik les gaf, had ik al tientallen mokken verzameld die ik als herinnering aan mijn leerlingen in mijn appartement had uitgesteld. Ze kenden me goed en wisten dat ik een voorliefde voor Frankrijk had, waardoor ik ook al vele beeldjes van de Eiffeltoren, Versailles en de Notre Dame verzameld had. Ik bewonderde de foto van Mont Saint-Michel op de mok van Tommy en bedankte hem en zijn moeder voor het cadeau.

Toen stopte Tommy zijn hand in zijn zak en haalde hij een klein plastic leeuwtje tevoorschijn. Hij liet het me zien.

‘Wie is dat?’ vroeg ik.

‘Dit is Aslan,’ zei hij, alsof dat het meest vanzelfsprekende feit ter wereld was.

Mevrouw Dawson glimlachte verontschuldigend. ‘Sinds u hem *De leeuw, de heks en de kleerkast* hebt voorgelezen, is hij totaal geobsedeerd door Narnia.’

‘Narnia is ook een van mijn favoriete plekken.’ Ik keek naar Tommy en de leeuw die hij in zijn handen hield. ‘Toen ik net zo oud was als jij nu bent, las mijn grootmoeder me de verhalen voor.’

Hij keek me met grote ogen aan. ‘Bent u weleens in Narnia geweest?’

Ik begon bijna te lachen, maar toen zag ik dat Tommy serieus was. ‘Nog niet, maar misschien ga ik er op een dag wel naartoe.’

Hij beloofde me met een brede grijns.

‘We zullen u ontzettend missen.’ Mevrouw Dawson keek toe, terwijl haar zoontje Aslan over het bureau liet lopen. ‘Maar ik heb hem verteld dat hij u na de zomer weer zal zien.’

Mijn gezicht betrok. ‘Ik ben bang dat ik hier volgend jaar niet meer lesgeef.’

Tommy’s lippen begonnen te beven en ik leunde voorover om hem even over zijn wang te aaien. ‘Maar ik mag je toch nog wel eens komen opzoeken?’

Hij knikte en gaf me een knuffel. Mevrouw Dawson wist hem uiteindelijk het lokaal uit te lokken, maar diep vanbinnen wilde ik dat hij was gebleven.

De afgelopen negen maanden had Washington Elementary me zevenentwintig groepvijf leerlingen toevertrouwd. Dit jaar was een behoorlijke uitdaging geweest, aangezien twee van die zevenentwintig leerlingen het totaal niet met elkaar konden vinden. En hoewel ik het heerlijk vond om les te geven, had ik een vreselijke hekel aan conflicten.

De kinderen waren allebei ontzettend koppig en ik had het hele jaar mijn uiterste best moeten doen om ervoor te zorgen dat hun strijd niet uit de hand liep. Daarvoor moest ik me zelfverzekerder voordoen dan ik eigenlijk was, maar uiteindelijk kwam ik er sterker uit. Deze twee leerlingen zou ik niet missen, maar de andere vijftientwintig kinderen hoogstwaarschijnlijk wel.

Toen ik mijn telefoon weer aanzette, zag ik dat mijn verloofde me nog een berichtje had gestuurd.

Chloe?

Ik tikte snel een berichtje terug.

Kom eraan.

Ik deed het licht uit, trok de deur achter me dicht en haastte me toen naar mijn auto.

Gelukkig had ik het de komende weken zo druk met het voorbereiden van de bruiloft dat ik niet veel tijd zou hebben om aan mijn leerlingen te denken. Aan het einde van de zomer zou ik dan met Austin Vale en zijn politieke ambities trouwen. Als alles volgens plan verliep, zou ik in november bovendien de echtgenote zijn van de jongste gouverneur ooit en ik had Austin beloofd dat

ik me fulltime op mijn nieuwe functie zou storten. Ik zou weliswaar geen les meer geven, maar Austin en ik hoopten allebei dat we na de bruiloft al snel onze eigen kinderen zouden krijgen.

Mijn stokoude Mercedes had geen airconditioning en dus begon ik al snel net zo te zweten als de politici van Virginia tijdens een verhit debat. De auto zag er echter nog prima uit en als het warm genoeg was, kon ik het dak wegklappen, zodat de wind voor natuurlijke verkoeling zorgde. Ik had de auto voor mijn eenentwintigste verjaardag van mijn vader gekregen. De deuren hadden de afgelopen zeven jaar nogal wat te verduren gehad en de bumper hing scheef, maar toch sloeg ik mijn vaders aanbod om een nieuwer model voor me te kopen af. De charme van een oude bak als deze sprak me meer aan dan de glans van een nieuwe.

Austin kon het oude echter een stuk minder waarderen. Hij had me al twee keer gevraagd of hij mijn Mercedes mocht vervangen door een hippe BMW of een Audi. Maar hoewel ik vaak genoeg bereid was een compromis te sluiten, wilde ik mijn auto niet zomaar inruilen omdat hij wat deuken en krassen had. Het had ons de nodige discussies gekost, maar uiteindelijk hadden we een deal gesloten, waarin we ons allebei konden vinden. Ik bleef in mijn oude Mercedes van en naar school rijden, maar als we naar politieke evenementen of etentjes met zijn ouders gingen, liet hij me door een chauffeur met een chique wagen ophalen.

De zon deed het asfalt glimmen en de rivier langs de weg lokte me om te komen spelen. Dit weekend zou ik echter geen tijd hebben om te kajakken. Vrijwel elke minuut stond er iets op het programma. Vanavond het gala. Morgen een lunch met andere politici en een familiediner bij de Vales. Zondag met Austin naar de kerk in de stad en dan een ronde golf voor het goede doel. Elk evenement, zei Austin, was een bevestiging van wat hij tijdens zijn campagne uitdroeg en wat zijn manager de pers over hem vertelde. Austin Vale was weliswaar jong, maar hij was ook welbespraakt, had passie voor zijn vak en alle kwalificaties om de nieuwe gou-

verneur van Virginia te worden. En zijn toekomstige vrouw zou hem daarin liefdevol bijstaan.

Hoewel het behoorlijk vermoeiend was om zo veel te ondernemen, wist ik hoe belangrijk het voor Austin was. We waren een team en zouden er samen alles aan doen om de verkiezingen te winnen. Het vervelendste daaraan vond ik de manier waarop Austin over de bruiloft praatte. In plaats van een viering van onze liefde leek hij er wel de zoveelste politieke happening van te willen maken. De gastenlijst bestond grotendeels uit mensen die ik niet kende en op mijn trouwdag moest ik waarschijnlijk half Richmond de hand schudden.

De lokale media waren al gek op ons verhaal, sinds we een jaar geleden ons eerste afspraakje hadden. Austin Vale, de succesvolle advocaat en zoon van rechter Richard Vale van de Hoge Raad van Virginia. Chloe Sauver, kleindochter van een Franse oorlogsheld en dochter van een Franse edelman die de directeur van het grootste investeringsbedrijf van Virginia was. Mijn moeder runde ook haar eigen zaak, maar om de een of andere reden werd haar succesvolle Bliss Bakery door de media compleet genegeerd.

Austin en ik hadden elkaar ontmoet, toen hij me letterlijk tegen het lijf liep, op het moment dat ik met mijn chai latte een lokale koffiezaak uit kwam. Toen hij me mee uit eten vroeg, had ik geen idee dat hij gouverneur wilde worden en wist hij niet wie mijn familie was. Ik was vrijwel meteen gevallen voor de charmante advocaat die me op ons eerste afspraakje een bos bloemen gaf en me tientallen vragen stelde. Na ons etentje kwam hij elke week lunchen op de school waar ik les gaf en tijdens die eerste maanden belde hij me regelmatig om te vragen hoe mijn dag was.

De ochtend nadat Austin onze verloving had aangekondigd, raakten ook de nationale media geïnteresseerd in onze relatie. Onze plannen voor de bruiloft werden in alle ochtendshows besproken en er werd volop gespeculeerd over de taart, de bloemen en zelfs over de muziek die we tijdens de receptie zouden draaien.

Toen ook de roddelbladen wekelijks artikelen over ons begonnen te publiceren, voelde het soms alsof mijn hart nooit meer zou stoppen met bloeden. De roddelpers was namelijk niet geïnteresseerd in onze bruiloftsplannen, maar trok in plaats daarvan openlijk onze trouw aan elkaar in twijfel. Ze schreven over ons alsof Austin en ik elk moment met iemand anders konden worden betrapt.

Gelukkig zouden de media ons tijdens onze huwelijksreis met rust laten. Ik wist niet waar we heen gingen, maar Austin had me beloofd dat we mijnenver van de campagne en van alle camera's verwijderd zouden zijn. Stiekem hoopte ik dat hij me mee terug naar Frankrijk zou nemen.

Ik parkeerde in de garage onder het appartementencomplex waar ik woonde. Deze avond zou ik me niet laten afleiden door details aangaande de bruiloft of onze huwelijksreis. In plaats daarvan zou ik me volledig op dit gala concentreren. Austin had in Manhattan een splinternieuwe, kobaltblauwe japon en een paar zwarte stiletto's voor me uitgezocht. Ik gooide mijn oude rok en blouse aan de kant en begon aan mijn transformatie.

Austins chauffeur was precies op tijd, maar ik was nog niet klaar om te vertrekken. Ik had nog een kwartier nodig om mijn make-up af te maken en mijn lange haar met een stijltang in model te martelen. In de spiegel zag ik een elegante vrouw met blond haar en dezelfde kleur ogen als haar jurk. Vanbinnen voelde ik me echter een lelijk eendje met een glitterstrik om haar nek. Soms voelde ik me... Nou ja, soms vroeg ik me af of ik wel de juiste vrouw voor Austin was. En of hij wel de juiste man voor mij was. Hij zei dat hij van me hield en dat hij alle vertrouwen in onze relatie en onze toekomst had. Waarom twijfelde ik zelf dan zo?

Onze bruiloft vond al over twee maanden plaats en dus was het eigenlijk te laat om me nog te bedenken. De afgelopen maanden waren een echte wervelstorm geweest, een soort romantische orkaan. Tot mijn grote verbazing had hij me tijdens een etentje in de

Madison Inn ten huwelijk gevraagd. Het was een prachtige avond geweest. Hij had een tafeltje bij een zwembad vol drijvende kaarsjes geregeld en aan de hekken om het terras hadden tientallen rozen gehangen. Voordat ons eten geserveerd werd, ging Austin voor me op zijn knieën en ik had zonder aarzeling ‘ja’ gezegd.

Niemand wist dat ik het doodeng vond om de rest van mijn leven in de spotlights te moeten staan en dat ik er stiekem aan twijfelde of Austin wel echt van me hield.

Dit was echter niet het moment voor dat soort dramatische zielenroerselen. Later, als ik in mijn kajak over de rivier gleed, zou ik meer dan genoeg tijd hebben om over mijn toekomst na te denken.

Toen ik uit de auto stapte en de lobby van het Jefferson Hotel binnenliep, liet mijn telefoon de eerste noten van *Do You Hear the People Sing?*, een van mijn favoriete nummers uit *Les Misérables*, horen. Ik keek even naar de foto van mijn moeder op het scherm en stopte mijn telefoon vervolgens weer terug in mijn handtas. Ik zou haar later op de avond wel terugbellen. Of de volgende ochtend.

Ik haastte me door de lobby en toen ik de zaal binnenkwam, was het orkest al begonnen met spelen. Hopelijk zou het Austin niet opvallen dat ik aan de late kant was.